

Árnyékbeszéd

[2011. április]

A falon megjelenő árnyék
egy este így szólt a gnómhoz:

A legelőket felszámolták,
a pásztorokat közrefogták,
a nyájakat elhajtották,
a legelőket felszámolták.
Az utakat eltorlaszolják,
az utasokat elrabolják,
az utasteret lefoglalják,
a határokat kijebbb tolják.

A színeket összemossák,
a végnapokat elnapolják,
ha szembejönnek, nem köszönnek,
egy hegyesszöggel embert ölnek...

Nekik mindig a sok az, ami kevés,
nekem a kevés túlon túl is elég.
Mert övük a van, és enyém a nincs,
övük a jelen, és övük a kincs,
övük a kincs, a nyár, ami nincs,
a sose volt, és sose lesz –
izzó napkorong odafenn.

Nem azt a telet telelem.

Hogyan értsük hát meg egymást?

Szavaikat nem én rakom össze,
értük nem én felelek (szolganép,
hogya terelek), valamit
mégis mondanom kellene róluk,
azt, amit,
(nekem nagyon is egyre megy,
ki amit akar, hallja meg)

de nem tudhatom,
kit mi érint meg,
mikor komoly
vagy miért vicces,
ki kihez társul
vagy nem társul,
mit miért tesz,
és merre indul –
mint ahogy végső soron
ők, az élők sem
tudhatják, életük majd
kinek a kezébe hull,

mire az árnyék elvonul.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Jánk Károly

Látó Szépirodalmi Folyóirat